

10'DAN KALANLAR

Tahir Elçi'yi 10'uncu yılında meslektaşları yazdı

DIYARBAKIR BAROSU

İÇİNDEKİLER

01 **"BİR İNSAN ÖMRÜNÜ NEYE VERMELİ?"**
AV. BERFİN ELÇİ

03 **DELÎL DIAXIVE**
AV. ŞABAN DEMÎREL

05 **ADALET ARAYIŞINA ADANMIŞ BİR ÖMÜR-TAHİR ELÇİ**
AV. GAMZE YALÇIN İLBOĞA

10 **TAHİR ELÇİ'NİN ARDINDAN**
AV. SÜLEYMAN BİLGİÇ

13 **ADALET ZİYAN OLDU, ELÇİ'YE ZEVAL**
AV. DİLBER SANCAK

“BİR İNSAN ÖMRÜNÜ NEYE VERMELİ?”

Hasret Gültekin’in o kararlı sesi yalnızca kulaklarımda değil, zihnimde de dönüp duruyor: Bir insan ömrünü neye vermeli? Sorunun içinde bir ağırlık var; insana kendi omzunun çöküşünü hissettiren bir ağırlık. Bu düzeyi her duyduğumda, sanki bir ömür boyunca ertelenmiş bir iç hesaplaşma sessizce karşıma çıkıyor. Çünkü insanın kendine sorması en zor sorular, cevabını yaşamı boyunca yaptıklarıyla vereceği sorulardır.

Hasret Gültekin’in yarım kalmış ömrü ile Tahir Elçi’nin yarım kalmış sözleri arasında görünmez bir çizgi var. Biri saziyle, biri sözüyle dünyayı onarma gayretindeydi. İkisi de bir çılgınlığın ortasında, bir şiddetin gölgesinde bu hayattan çekildiler. Hayat böyle zamanlarda düşündürüyor insana; ölümün kendisinin değil, rastladığı anların önemini. Çünkü insan, bir ömrün neye verildiğini en çok üzerine o gölge kapanınca anlıyor.

Varoluşu, yok olmanın etkisiyle sorguluyoruz. Hayatın anlamı üzerine düşünmek -ölümün bilinmezliğindedir- insanlık için eski ve yorucu bir alışkanlık; ama insan bu soruyu tamamen terk edemiyor. Sadece felsefi bir sorgulayış değil bu; hayata yüklediğimiz anlam, hayatımızın gün içerisindeki olağan akışını da etkiliyor. Her gün, küçük ya da büyük bir kararın eşliğinde duruyoruz. Her insan gibi, yine her gün, görünmez bir teraziyle baş başa kalıyoruz. Yönümüz, böyle beliriyor.

Avukatlık, ne olduğu ile ilgili muhtemelen üzerinde en çok tartışma dönen mesleklerin başında geliyordur. Semavi dinleri bir kenara koyarsak bu kadar farklı yorumlanan başka bir kavram daha bilmiyorum.

Ancak, Kürdistan'da yaşayanlar için avukatlığın bir meslekten çok bir sınanma biçimi olduğunu düşünüyorum. Mesleği yaparken değil, daha çok mesleğin öğrettiği ilkeleri kendi yaşamında nereye koyduğunla ilgili. Tabi ilke denir denmez akla genelde büyük kahramanlıklar gerektiren bedeller gelir. Oysa ben bu ilkeleri savunmanın iyi bir insan olmaktan, vicdanını dinlemekten ve seçim yaparken doğru tarafta yer almaktan ibaret olduğunu düşünüyorum.

Tahir Elçi'nin mirası nedir? Kutsallaştırdığımız veya sloganlaştırdığımız tüm kavramlarla ve bunları ne kadar taşıdığımızla yüzleşmeliyiz. Bu miras -eğer var olduğuna gerçekten inanıyorsak- ancak bu şekilde gerçek anlamını bulacaktır.

...

"Bir insan ömrünü neye vermeli?" Belki de bu sorunun cevabı herkes için başkadır, bilmiyorum. Fakat bir insan ömrünü neye verirse versin, geriye sadece yönü kalıyor. Bir zaman sonra bizim ömrümüzün ne yöne aktığını başkaları fark edecek.

AV. BERFİN ELÇİ

DELÎL DIAXIVE

Ev 15 sal e carek ne di nav de bê navber dixebitim. Min ji welatek gelek dûr anîne vir. Zû de hatime van deran. Ferza ku ez ji wir hatime lê çavê min li vir vekirine, min hew van deran dîtiye lewma ez ji vir têm hesêb.

Weke hûn jî dizanin gelek caran bîrek tûj jiyanê li mirovan dike jehr lê ev karê min e. Li kuçeya ku lê me her tiştî dibînim û min bi çavê xwe çî dîtibe ji bîra min naçe. Duh li ber dikanê du kesan hev kêr kirin, hatin ji min pirsîn min her tişt ji wan re got. Tam mehek berê di nîvê şevê de diz ket dikana cîranê me, bi xêra min diz peyitandin. Helbet tenê van tiştan nabînim; çûkên ku li asîmanan difirin û dadikevin pirtiyê li ber dikanan dinukulin dibînim, dara li hember çawa bi belgan dixemile û çawa dirûçike dibînim, naqosa dêra hember çawa li ba dibe dibînim, heta guleya ji çekê difilite gav bi gav dibînim û dikarim giştî bînim bîra xwe.

Ev deh sal berê niha, tiştekan bi serê min de hat. Kes bi vê tiştê hê bi temamî serwext nebûye lê kesî nizanîbûya jî divê tenê min pê bizanîbûya. Ez jî dikim nakim nayê bîra min. Ezê ji we re meseleyê ji serî de bêjim da hûn jî neyên doza bîra min û bîrkirina min nekin. Çendekêk bû tiştên cûda diqewimîn li kuçeya ez lê me. Çûyîn û hatina însanan nişkave bêhesab zêde bûbû lê bêhtir çûyîna wan. Zilaman barên giran hilgirtibû piştî xwe, zarok û jin jî bi tengala wan ketibûn bi meşek lez ber bi cihekê ve diçûn. Serê herkesî ketibû ber û hemû bi lezûbez ji kuçeyê derdiketin. Piştî çûyîna wan demekê dirêj kuçe xalî ma. Tenê carinan cemseyên leşkerî û însanan bi çek dihatin û diçûn. Cihê min lê mêzê dikir pêde pêde xera dibû.

Ev minareya li rastêku guleyan lê kun vedabû hê jî mîna xwe ye. Dêra ku niha têkûz xwiya dike wan çaxana hew mabû hilweşe. Ev mizgefta ku piştî gelek zehmetiyan ji berê xweşiktir kirin qulqulî bûbû.

Dîsa di van rojan de, sibeh piçek qulubî bû lê ne nava rojê bû , komek însan li gel hin kartonên di destan de li ber wê minareya li rastê civiyabûn. (Ezê dîsa bêjim lew naxwazim hûn car din bipirsin, bîrek bê eman li ba min heye her kêliyê bi hurgilî dibînim. Tenê bila li ber çavê min ketibe.) Gişt sekinîbûn lê hew zilamek bi berçavk devê wî diliviya, xwiya bû ew tenê daxivî. Hima çend kêliyên vê dîmenê jî bi min re heye lê piştî wê min tu tişt nedî. Min hew çavê xwe vekir ew koma belav bûbû tenê ew zilamê daxivî deverû çûbû erdê. Kesek nemabû li dorê. Ez didim ber hev didim ser hev û ji hev dernaxim bê çi bi serê min de hat û çi bi serê wî zilamî de hat?

Gelek caran ji min pirsîn, min ji we re çawa got ji wan re jî kite bi kite got lê min li ber nexistin. Min xwe da zorê lê nayê bîra min ka tuyê çi bikî? Asoxîn ez şandim ew welatê ez jê anîbûm. Ew jî gelek bi min de ketin îmana min çikandin lê wan fam kir axirê, çi kirin nehat bîra min ka di wan kêliyan de çi bûbû? Ew zilamê li ser piya çawa kete erdê û ew koma çawa ji hev belav bû? Divê tenê min bizanibûya lê bîra mina wek behreyekêye ew kêliyana ji bîr kirîye.

ADALET ARAYIŞINA ADANMIŞ BİR ÖMÜR: **TAHİR ELÇİ**

Yıl 2015, Aylardan Kasım.

Birçok medeniyete beşiklik etmiş bu coğrafyada, çatışma ve operasyonların son bulması, sivillerin yaşam hakkının korunması ve kültürel değerlerimize, tarihsel mirasımıza sahip çıkılması için, Cizre'nin bağrında doğup büyümüş bir ses Dört Ayaklı Minarenin ayakları altında son kez yankılandı.

"...Biz bu kadim coğrafyada, birçok medeniyete beşiklik etmiş bu coğrafyada savaş, çatışma, operasyon istemiyoruz. Savaşlar, çatışmalar, operasyonlar bu bölgeden uzak olsun diyoruz..."

Dört Ayaklı Minarenin ayakları altında, her 28 Kasım'da yankılanır durur bu ses.

Bu ses bize vicdanı, bu ses bize adaletsizliğe karşı sessiz kalmamayı, bu ses bize ömrünü adalet mücadelesine adamayı anlatır.

Bu ses bize, cumartesi anneleri ve kayıp yakınlarının adalet mücadelesini, bitmeyen yas süreçlerini, oğlu bir gün geri döner de evini bulamaz diye 30 yıl boyunca evini boyamayan Berfo Ana'yı, Cemilenin buzdolabında donmuş düşlerini, Taybet Ananın sokaktaki sükûnetini anlatır.

İçimizdeki vicdana seslenir bu ses ve ekler:

"...Tarihine, tarihsel değerlerine, tarihsel mirasına sahip çıkamayan toplumlar, doğru ve güvenli bir gelecek de kuramazlar. Bu nedenle tarihimize, değerlerimize, tarihi ve kültürel mirasımıza sahip çikalım..."

Vicdanımıza ve içimizdeki adalet duygusuna seslenen bu ses, ardıllarına bir vasiyet bırakarak aramızdan ayrılır. Kürt sorununun güvenlik politikalarıyla değil, diyalog ve müzakere ile çözüleceğine olan inancı ile taraflara seslenir. Sivil yerleşim alanlarında yürütülen operasyonların ve çatışmaların, bireysel hak ve özgürlükler ile uluslar arası insancıl hukuk bakımından yaratacağı tehlikenin farkındadır.

Taraflara çözüm, diyalog ve müzakere çağrısında bulunurken vurulan bu sesle birlikte zaman aniden durur. Dört Ayaklı minarenin saati 10:53 e ayarlıdır artık.

Silahlar patlar, kuşlar uçuşur. Kasım bir zemheri gibi kentin üstünü kaplar. İçimizden biri, bizden daha öte biri, Dört ayaklı minarenin ayakları altında vurulmuş, öylece yatar.

“Bavo ez bimrim” diye yankılanır içimizdeki acıya tercüman olan bir ses. “Bavo ez bimrim”.

Dört ayaklı minare vicdanın, adalet duygusunun, mücadelenin vuruluşuna şahitlik eder. Ne savaşlar ne felaketler gördüm, ama böyle ihanet görmedim der. Ayakları altında katledilen Bir Baro Başkanının, Barış elçisi Tahir ELÇİ'nin bize bıraktığı mirasa sahip çıkar ve her yıl Kasım ayında bizlere Tahir ELÇİ'nin vasiyetini hatırlatır.

Tahir ELÇİ, ömrünü cezasızlıkla mücadeleye, faili meçhul cinayetlerin aydınlatılmasına adayan, yılmaz bir insan hakları savunucusudur. Adalet arayışındaki ısrarı, birçok meslektaşına ve insan hakları savunucusuna rehberlik etmiştir. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesine taşımış olduğu dosyalar ve yapmış olduğu başvurularla, ağır insan hakları ihlallerinin tespitini sağlamıştır. Adalet arayışındaki ısrarı ve kendini adamışlığı; doğup büyüdüğü coğrafyanın yaşadığı derin acılardan, yaşadığı coğrafyadaki acılara kayıtsız kalamamasından kaynaklanmaktadır.

2015 yılı Temmuz ayı itibariyle yeniden başlayan çatışmalı ortamın son bulması, Kürt sorununun çözüm, müzakere ve diyalogla çözülmesi gerektiğine ilişkin yaklaşımını her zaman korumuştur. O, ömrünü cezasızlık politikası ile mücadele ve faili meçhul cinayetlerin aydınlatılmasına adayan, adaletin tesisi ve toplumsal barışın önemine vurgu yapan bir barış elçisidir.

28 Kasım 2015 tarihinde, Diyarbakır'ın Sur ilçesinde yürütülen operasyonlar ve yaşanan çatışmalar nedeniyle taraflara çözüm, müzakere ve diyalog çağrısı yaparken, Dört Ayaklı Minarenin ayakları altında katledilmiş ve bu tarihten sonra günler, aylar süren sokağa çıkma yasakları ilan edilmiştir.

Bu süreçte birçok sivil hayatını kaybetmiş, bireysel hak ve özgürlükler bakımından ağır insan hakları ihlali gerçekleşmiştir. Tahir Elçi'nin o dönem itibariyle taraflara yaptığı çatışmasızlık çağrısının önemi, yaşanan bu ağır insan hakları ihlallerine ilişkin vahim tablo ile anlaşılmıştır.

Toplumsal barışın önemine inanan Tahir ELÇİ, 2013 yılında çözüm sürecine destek veren sivil toplum kuruluşları adına okuduğu açıklamada Kürt sorununun çözümünün acil ve ertelenemez bir ihtiyaç olduğunu, barışın çatışma kadar zor ve meşakkatli olduğunu dile getirmiş ve taraflara çağrıda bulunmuştur. 2015 yılı Nisan ayında Diyarbakır'da yapılan "Yeni Anayasa Arayışı" Konferansında yeni, sivil ve demokratik bir anayasanın toplumsal bir ihtiyaç olduğunu, başta Kürt meselesi olmak üzere, Türkiye toplumunun, eşitlik ve adalet temelinde toplumsal barışı temin eden yeni, sivil ve demokratik Anayasa yapma başarısını göstermesi gerektiğine vurgu yapmıştır. Hayatı boyunca adalet arayışından asla ödün vermemiş, faili meçhul cinayetler ve yargısız infaz dosyalarının takipçisi olmuş, köyleri yakılan, zorla boşaltılan ve köyleri bombalanan mağdurların Avukatlığını yapmaktan geri durmamış, toplumsal barışın tesisi ve Kürt sorununun demokratik yollarla çözümü için üzerine düşen tüm sorumluluğu fazlasıyla ve layıkıyla yerine getirmiş ve ömrünü bu mücadeleye adamıştır.

Evet barışmak da çatışmak kadar zor ve meşakkatli...

Şimdi Yıl 2025, Aylardan Kasım...

Öldürülmesinin üzerinden on yıl geçmesine rağmen, halen Kürt sorunu nihai olarak çözümlenememiş, toplumsal barış tesis edilememiştir. Ancak 2024 yılında başlayan yeni çözüm süreci ile birlikte, toplumda barışın tesisine olan inanç ve umut, temkinli yaklaşımlarla bir nebze de olsa filizlenmeye başlamıştır.

Tahir ELÇİ, toplumsal barışın tesisinin ne kadar önemli olduğunu her zaman vurgulamış, Kürt sorununun güvenlikçi politikalarla çözülemeyeceğini, demokratikleşmenin önündeki engellerin kaldırılması ve Kürt sorununun çözümü için yasal ve anayasal düzenlemelerin yapılması gerektiğini belirtmiştir. 2013-2015 yılları arasında yürütülen çözüm ve müzakere sürecinde, Diyarbakır Barosu Başkanı olarak Kürt sorununun çözümü için bu süreci desteklediğini ve üzerine düşen sorumluluğu her zaman yerine getirmeye hazır olduğunu açıklamıştır.

Bugün hayatta olsa, hukuksal açıdan yapılacak düzenlemeler ve çalışmalarda ön saflarda yer alır, çözüm sürecinin olumlu sonuçlanması, Kürt sorununun demokratik yollarla çözümü ve toplumsal barışın tesisi için mücadele eder, elini taşın altına koyardı.

Her zaman yaptığı gibi ve her ne pahasına olursa olsun...

AV. GAMZE YALÇIN İLBOĞA

TAHİR ELÇİ'NİN ARDINDAN

Değerli dostum, arkadaşım, meslektaşım, kardeşim, barışın elçisi, Sevgili Tahir Elçi;

Seninle aynı okulda okuduk, aynı hocalardan ders aldık, aynı Baro'da çalıştık, aynı acıları yaşadık, aynı düşleri kurduk. Birlikte güldük, birlikte ağladık, aynı mahkeme salonlarında birlikte saf tuttuk hukuksuzluğa karşı Diyarbakır'da, Ankara'da, İstanbul'da, birlikte savunduk DGM'lerde, ÖYM'lerde, Temizöz Davası'nda, KCK davalarında hak, hukuk, adaleti. Hukukun üstünlüğü dedik, insan hakları dedik, demokrasi dedik, adalet dedik birlikte. Ben kalktım talepte bulundum reddedildi, sen Sayın mahkeme heyeti meslektaşımın talebinin reddinden dehşete düştüm dedin.

Birlikte reddedildik, birlikte kabul edildik.

Birlikte katıldık "Türkiye'de Hakikatler ve Yüzleşme"de dünyanın neresindeyiz'e, Sadece bölgeden değil, tüm Türkiye ufkundan baktık Kürt meselesine... Omuz omuza idik hukuksuzluğa karşı. Bizler Baro yönetimini sizlere devrederken devir töreninde onurlandırarak ve teşekkür ederek bizleri uğurlamış ve yeni görevinize başlamıştınız, biz de sizi tebrik ederek ve başarılar dileyerek bizi her zaman yanınızda bilin, bir telefon mesafesi uzaklıktayız, yanınızdayız demiştik. Baro başkanları, baro yönetim kurulu üyeleri genellikle yargılanır en çok da Diyarbakır'da.

Yakın dönemde sen ve yönetim kurulu üyeleri Baro faaliyetinden dolayı yargılanırken biz de savunma kürsüsündeydik. Bir televizyon programında düşüncelerini ifade etmekten kaynaklı seni hedefe koydu insanlık ve düşünce fakirleri; şimdi de bir görsen şaşarsın, kendileri yapmamış gibi seni övüyorlar utanmadan. Hukuk devletimizin şu ünlü yakalamalı soruşturulma sürecinde seni polisler eşliğinde ifade için götürüldüğün İstanbul'a sabaha karşı alacakaranlıkta Türkan Elçi ile bizler Diyarbakır'dan uğurlarken "Hoşçakalın dostlar" gülüşünle binmiştin uçağa, ertesi gün ifade verdikten sonra bizlerin Diyarbakır'da hepimiz Tahir Elçi'yiz yazılarıyla verdiğimiz görüntüyü "Gurur duyuyorum" diyerek facebook'ta profil resmin olarak düzenlemiştin. En son çatışmalar dursun dedin, ölümler olmasın dedin, yine hak, hukuk, adalet dedin, ama Dört ayaklı minareden çevirdiler yolunu, apansız oldu, zamansız oldu, daha yapılacak çok şey vardı, sen Dört ayaklı minareye, Dört ayaklı minareyle biz de sana ağladık, sana Diyarbakır ağladı, Talebin talebimizdir, ufkun ufkumuz; hukukun üstünlüğü, insan hakları, hak, hukuk, adalet ve barış yolumuzdur.

Yolun açık olsun, ışıklar içinde uyu. Artık bunu söylemek de bize düştü:

***Diyarbakır Dört Ayaklı Minare
“Ölüm burdan uzak olsun” dedim de
Cevap verdi kurşun sesi sesime
Ayağından vurulmuş tarih, mahzun surlar
Ne olur
Vurulduğum söylemeyin
Eşime,
Perde düştü řu insanlık düşüme.***

AV.SÜLEYMAN BİLGİÇ

ADALET ZİYAN OLDU, ELÇİ'YE ZEVAL

Buzlu ve puslu bir ayaz. Mezopotamya burası, bozkırsa da bozkıra hiçbir zaman benzemedi. Kışları soğuk ve kuru geçer. Gerçi oldu olası hem soğuktu hem kuru. Dağları vardı bu bölgenin Karacadağ derler adına. Zamanında aktif volkan patlayıp yılların birikimi ile sert , dayanıklı, kapkara taşlara dönüşmüştü. Bu eski diyarın tamamını bu taşları kusursuz bir ahenk içinde dizerek kurmuşlar. Ne ironi, yara aldığı yerden iyileşmiş bir şehir. Ama sonra, sonraları...Taşı kara bahtı kara şehir demiş bu diyarın ataları veya dedirtmişler...

Bilen bilir kışın sabahları ve geceleri zifiri soğuk düşer havaya. Çıkmaya korkar insan dışarı. Yine öyle bir gün yani kimsenin dışarıda olmadığı, dışarıya çıkmaya korkulan bir gün ama soğuktan değil. Aslında hava da kış olduğu için soğuk değil. Hava yasta, soğuk da bundan. Bir yiğit ölmüş, bir elçi... Elçi derlerdi ona. Kimse gerçek adını bilmezdi.

Yalnızca az gider uz gider dere tepe düz giderdi. Barış için konuşur döner sonra döner konuşurdu. Yine konuştuğu bir gün vurulmuştu göğsünden. Göğsünden dediysem de bakmayın, kalbin hemen yanında bir kurşun. kalbine isabet ettirememişler kalp tertemiz. Kalpleri ve fikirleri kurşun delemmez zaten. Kalpleri, vefasızlık deler, adaletsizlik deler, suskunluk deler. Kalbi delinmişti Elçi'nin fakat delen kurşun değildi.

Yüzlerce insan vardı yerli, yersiz... Dinlemeye gelmişlerdi Elçi'nin haberlerini. Elçi'nin getirdiği barış olmasa da barış ümidiydi yıllar sonra. Bu bile büyük bir gelişmeydi, geliştirmediler. Köreldi aksine. Kör oldu insanlar, o yüzler insanlar.. Yüzlerin içinde vurmuşlardı Elçi'yi. Hem Elçi'nin hayatını çalmışlardı hem bu yüzlerin barış ümidini hem de adaleti ve vefayı. Zira Elçi ölmüş ve Elçi'yi kimin öldürdüğünü herkes ya görmüş ya da duymuştu. Bu bir cinayet değildi bu bir hırsızlıktı. Hırsız kim herkes biliyordu. Ama hırsız herkese ait cesareti, ümidi, vefayı da çalmıştı... Barışın katli faili meçhul, hırsızlar ise malumdu. Elçi ise arafta...

Bir mahkeme kurulmuştu ki Elçi'nin faili bulunsun. Silahı tutan el kimdi ? Aslında soru şu olmalıydı bunu yutan kimdi, bilip yutan? Mahkeme salonunun önünde o gün orda olan yüzlerce insan vardı. Herkes korkmuştu, günlerce evlerinden çıkmamışlardı. Ama yargıç herkesi tanık sıfatı ile dinlemek istemişti. İroniktir o gün yargıç da oradaydı. Tanık olan hakim, olaya sessizlik hakimdi. İşte bu adaletin camını çatlatan ilk taşı ama son olmayacaktı. Mahkeme günü hava tıpkı Elçi'nin öldüğü günkü gibiydi. O gün hangi saatte yağmur yağıp ne kadar sürdüyse bugün de aynısı olmuştu. O gün Elçi'nin ölümünün ardından zuhur eden sessizlik bugün de hakimdi güne. Sanki o günü canlandırıyorlardı herkes. Mahkeme salonunun önünde haberci bir çocuk vardı, görevi mahkemede sorulan soruları taşımaktı salon dışındakilere. İlk tanık çağrıldı.

Yargıç sordu:

-Adın ne ?

-Falan sayın yargıç.

-Olay günü neredeydin?

-Olay yerindeydim sayın yargıç.

-Neler oldu o gün anlat(yargıç bunu sorarken kendini bir çocuk gibi hissetti sanki diğer çocuklarla bir araya gelmiş oyun oynuyordu veya bir sahnede idi de rolü yargıç olmalı bir mahkeme salonunu canlandırıyor).

-Görmedim sayın yargıç(saçma bir şey mi söylemişti acaba kendini ele mi vermişti yargıç onun bildiğini anlayabilirdi.

Aptal kafası böyle mi söylenirdi. Bari olayları biraz anlatsaydı daha tutarlı ve gerçekçi olurdu da ikna ederdi bu şekilde bir şey bilmediğine. Korkuyordu çok korkuyordu. Ama yakalanmaktan mı yoksa Elçi'nin ruhunun kendisine çektireceği azaptan mı? Düşündü çok.)

Sıradaki ... sıradaki ... sıradaki... Tanıkların yarısı dinlenmişti. Yargıç, tanıkların hepsi ağız birliği mi yaptı diye düşündü ama bu kadar insanın bir araya gelip bir karar alıp buna uymasının mümkün olmadığını düşündü. Haberci çocuk bu arada tekrar dışarıdaki topluluğun içine doğru koştu, rüzgar vardı. Yüzüne bir kağıt parçası çarptı. Eline aldı, bu bir takvim yaprağıydı ama eski, sarı bir takvim kağıdı. Günün sözü yazıyordu sağ köşesinde: "Mahkeme salonunda gün yüzüne çıkmayan adalet toplum içinde silikleşir, toplum çok geçmeden kokmaya başlar. Çözüm olarak parfümü bulur. Parfüm sıkın toplum gelişim ve modernleşim sanır ancak yalnızca kötü kokuyu örtmüştür."

Yargıç herkesi dinledi. Ama sıfır elde sıfır. Mahkemeye ara verildi. Aradan sonra karar verilecekti. Ancak yargıç ne yapacaktı? Gergin, düşünceli ve buruk şekilde odasına geçti ve koltuğuna oturdu. Tam karşısında geçen sene bir hocasının aldığı tablo durmaktaydı. Tablo Jean-Leon Gerome' ye ait Pollice Verso tablosuydu. Tabloda Antik Roma da ölüm arenası olarak isimlendirilen kolezyum vardı tabloda. Burada savaşçılar teke tek dövüşür. Yenen savaşçı diğerini öldürmeliydi. Romalılar da bu dövüşü izlemeye gelirdi. Savaş esirlerinden veya kölelerden oluşan gladyatörler yaralandığında, galip gladyatör imparatorun eline bakardı. Başparmağı yukarıda ise affedilir, aşağıdaysa öldürülmesine karar vermek demektir. Tabloda tüm seyirci başparmak aşağı göstermişti. Evet işte "Bir suçu yeterince büyük bir kalabalıkta işlersen o suç artık şahsi bir suç değildir." demişti hocası yargıca. Karar bu olmalıydı suçluyu aramak yersizdi, kurşunun kimin silahından çıktığı yersizdi. Suçlu herkeste hatta yargıçtı aynı zamanda. Elçi bir kurşunla ölmemişti Elçi'yi herkes başparmak aşağı göstererek, susarak öldürmüştü. Yargıç bir istifa yazdı masasına bıraktı, ceketini alıp eşyalarını toplamaya gitti. Aslıolan Elçi de değildi ölmesi de. Adalet yaşamalıydı, vicdan yaşamalıydı yoksa her toplum ölecekti. Adalet ziyan oldu, Elçi'ye zeval...

AV. DİLBER SANCAK

Sevgi ve özlemle anıyoruz.

DIYARBAKIR BAROSU